

1. Péter anyósának meggyógyítása

³⁸Jézus a zsinagógából kijőve, Simon házába ment. Simon anyósa magas lázban feküdt. Szóltak neki miatta. ³⁹Főlé hajolt, parancsolt a láznak, és az nyomban elhagyta. Mindjárt fel is kelt és kiszolgálta.

2. Betegek gyógyítása

⁴⁰Napnyugta után hozzátartozóik elvitték hozzá a különféle bajokban szenvedő betegeket. Egyenként rájuk tette kezét, s meggyógyította őket. ⁴¹Sokakból gonosz lélek ment ki, így kiáltozva: „Te az Isten Fia vagy!” De ő rájuk szólt, s nem engedte szóhoz jutni őket, mert hisz tudták, hogy ő a Krisztus.

3. Jézus magányba vonul

⁴²Amikor megvirradt, kiment egy elhagyatott helyre. A nép kereste, míg meg nem találta. Marasztalták, hogy ne hagyja ott őket. ⁴³De ő azt felelte: „Más városokban is kell hirdetnem az Isten országát, hiszen ez a küldetésem.” ⁴⁴És hirdette Júdea zsinagógáiban.

Fontosabb kifejezések magyarázatok

1.

Jézus eddig a nyilvánosság előtt művelt csodákat, most pedig magánháiban.

„**gyötörte**”- Lukács mintegy megszemélyesíti a lázat, démoni erőt tulajdonít neki. A jelenlevők, akiknek kilétét a szöveg nem pontosítja, kéri Jézust a beteg asszony érdekében. Jézus az ágyhoz lép, a beteg fölé hajol és „**parancsol**” a láznak. Márk elbeszélésében Jézus fölsegíti a beteg anyóst, még Lukács a Jézus hatalommal teli szavára helyezi a hangsúlyt. A meggyógyult magától kelt fel és megújult erővel látott neki a jelenlevők kiszolgálásának. Amíg a nők asztalszolgálatát a rabbi felfogásában tilos dolog volt, addig Jézus elfogadta jelenlétüket és szolgálatukat, s ezzel is áttöri a társadalom szabta korlátokat. Az ősegyházban a nők sajátos szerepe éppen a szeretetszolgálat volt.

2.

A két egyedi csoda-elbeszélés után Lukács rövid összefoglalást ad Jézus gyógyító tevékenységéről. A szombati napon csakis naplemente után lehetett betegeket vinni. A kézrátétel gesztusát több más beteggyógyítással kapcsolatban is megtaláljuk, sőt az ősegyház gyakorlatában is szerepel /ApCsel 9,12. 17:28,6. Mk5,23. 7,32./.

Lukács a 40. versben összefoglalóan „betegeket” említ, és nem különböztet megszállottak és testi betegek között. A 41. versben azonban világossá teszi, hogy bizonyos betegségek démoni eredetűek. Jézus gyógyító kézrátétele következtében ugyanis sokakból démonok mennek ki, akik a 33-37. versekben említett gonosz lélekhez hasonlóan hangos kiáltással távoznak az uralmuk alatt tartott személyből. A „hitvallás” ez esetben is a félelem és a legyőzöttség jele. A démonok ugyanis általában a legyőzöttségük után nevezik Jézust Isten fiának. Vereségük bizonyítja, Jézus Istenhez való tartozását. Az istenfűség megvallása azonban a démonok ajkán csak üres szólam. Nem Jézus titkának a felismerése jelenti az üdvösséget, hanem a hitből fakadó elismerés. Jézus viszont nem engedi őket beszélni, mert nem általuk akar messiásként ismerté válni.

3.

Ezzel az egységgel zárul le a Jézus sikeres kafarnaumi tevékenységéről szóló beszámoló. Az esti gyógyítások után a következő napon Jézus magányos helyre vonul félre. Jézus „elvonulása” többször is visszatérő téma Lukácsnál.

„**kell**”- szó a Bibliában Isten tervével kapcsolatban szerepel. Olyan szükségszerűséget fejez ki, amely az Isten akaratából származik. Jézusnak is az Isten akarata alapján „**kell**” a vándorprédikátor szerepét vállalnia. A passzív igeforma „küldtettem”, mindig Isten cselekvésére utal. Jézus küldetésének a lényege Isten uralmának a hirdetése. Isten országa nem egy lehatárolt földterület. Isten aktív uralma rajzolódik ki, melynek az eredménye az üdvösség. Izrael népének mindig az volt a meggyőződése, hogy Isten az ura és királya. A prófétai igehirdetés következtében, az is világossá vált, hogy Izrael Istene a történelem irányítója, s így uralma minden népre kiterjed. Az Ószövetség idején azonban ez a tény csak a választott nép előtt volt ismert. Jahve királyi uralmának egyetemes kinyilvánítását és végleges megvalósulását a végidőre várták: Isten győzedelmeskedni fog minden ellensége felett, s a benne hívőket pedig az üdvösség javaival halmozza el. Jézus tanításában „Isten országa” központi fogalomként szerepel, mégpedig kettős vonatkozásban. Egyrésztől Jézusra is jellemző a jövőbeli perspektíva: Isten uralma jövőbeli valóság, amelyre várni kell, s amelynek a megvalósulásáért imádkozni kell. Másrésztől Jézus azt állítja, hogy Isten végidőbeli uralma már megkezdődött, mégpedig az Ő tevékenysége által: azzal, hogy hirdeti az ígét, gyógyítja a betegeket, Isten uralmát valósítja meg.

A csodákkal kapcsolatban is különböztetnünk kell a csoda rendkívüli tett és az arról szóló beszámolók között. Az evangéliumi csoda-elbeszélések között, bár valós eseményeken alapulnak, mégsem egyszerű tényleírások. A csoda-elbeszélésekben már az ősegyházi igehirdetők és evangélisták szemléletei is benne vannak. Egyrészt Jézus tetteit a feltámadás fényében szemlélik. Húsvét után Jézus csodái úgy jelennek meg, mint amik előre jelzik és előkészítik a végső nagy csodát, a feltámadást. Az ősegyház értelmezés másfelől abban is megmutatkozik, hogy Jézus csodáinak az üdvtörténeti összefüggéseit és általánosabb jelentőségét is kifejezésre juttatják.

A csodák állandó elemei:

1. Bevezetés: bemutatja a kiinduló helyzetet, körülményeket, a csodatévőt, a szenvedőt, más személyeket, akik valamiképpen érdekeltek az eseményekben.
2. Előterjesztés: feszült helyzet, a csoda előkészületei, a szenvedő bajának a bemutatása.
3. Csodatétel: a gyógyítás megtörténik, a gyógyulás tényét megállapítják, bizonyítják.
4. Befejzés: a csoda hatása a jelenlevőkre, a gyógyult elbocsájtása.